

Καὶ στοῦ χεριοῦ τὴν δύναμην καὶ στοῦ κορμοῦ τὸ

[ψῆλος,

Καὶ πάντα διόρθως ἔστεκε στὰ πόδια του, καὶ πάντα
Βιγλάτορας ἀνήσυχος κι ἡτι βαρβάτο, πάντα
Σὲν κάτι νὰ μηρίζουνταν καὶ γέβλεπε μακριάθε.

Στὰ κοῦρσε πρωτομάστορχας καὶ στὶς χωσὲς τεχνίτης,
Καὶ καστρομάχος ἀφταστος καὶ τῶν πολέμων ἄτλας.
Ἄλλοια του ὅποιονε λάθωνε λαθωματιὰ δική του
Μὲ τὴν χτυπιὰ ποῦ θέπταιρε παίρνονταν κ' ἡ ψυχή

[του,

Καὶ τὸ φουσάτο σὰ σεισμὸς τὸ τάραχε ἡ φωνὴ του.
Κι δ Πειρασμὸς τοῦ ξάναψε, γιὰ νὰ τὸν ξολοθρέψῃ,
Καταραμένη φαντασία καὶ μάρη περηφάνια,
Καὶ μὲ θυμὸ τὸ πάτησε σὰ νὰ εἰταν τιποτένια,
Πολέμους του καὶ νίκες του καὶ τὶς ἀντραγαθίες του
Στὴν Ἀντιόχεια, στῆς τραχειᾶς Καππαδοκίας τὰ

[κάστρα,

Στάρμενικα ἀκροσύνορα καὶ πέρα ως τὸ Μαγδάτι,
Καὶ τὴν πορφύρα ντύθηκε καὶ φόρεσε τὴν τιάρα
Καὶ φόρεσε τὰ κόκκινα καϊσαρικὰ καμπάγια,
Κι ἀφησε κι ἀλαλάζοντας νὰ τὸν ἀνασηκώσουν
Τῶν ὄρκων καταφρονετὴ στὸ χάλκινο σκουτάρι,
Τοῦ βασιλιὰ του ἀπερνητή, καταλυτὴ τῆς χώρας,
Κ' ἔφτασε κι ως τὴν θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ δὲν

[τάρτης

Κι ἀψήφιστα μὲ σίμωσε· τὸν εἶδε γύρω ἡ γῆ μου
Ταμπούρωμένο διόρθωμένο διόρθωμένο διόρθωμένο
Κι ἀπένου ἀπὸ τὰ πέλαγα σὰ νάθελε νὰ τρέξῃ
Πετῶντας ὅπου τέντωσα καὶ τόνε καρτεροῦσα.

Κ' εἶδα καὶ ποὺς εἶν' ὁ στραβός κι δὲ ἀχάριστος
[ποὺς εἶναι,

Ποῦ σέρνεται εἶδα δὲ ἀπίστος, ποῦ κρύβεται δὲ προ-

[δότης,

Κ' εἶδα τοὺς πολεμάρχους μου τριγύρω μου ὄλους,
[καὶ εἴταν

Ὑποκριτάδες; μὲ τὸ φῶς ὑπάκουοι δουλευτές μου,
Καὶ μὲ τὴν νύχτα λαγουμιῶν σκαρπιάδες γιὰ νὰ

[πέσω.

Καὶ τοὺς δικούς μου ὡχτρεύτηκα, καὶ τὸ ρωμιὸ τὸν
[εἶδα

Στὰ πόδια μου σὰ σκώληκα καὶ σὰ μονομερίδα
Καὶ πρὸς τὸν ξένο γύρισα· «Δικός μου ἐσ' εἶσαι,

[τοῦ εἶπα,

Τρέξε γιὰ μένα, Βάραγγε, βόνθα με, Ταυροσκύθη,
Γειά σας, χαρές κι ἀσφορτιστές, πιὰ δὲν πιστεύω

[ἀνθρώπου,

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΑΣΩΤΟΣ*

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Καὶ ἡ μέρα προσελνεῖ,
τὰ νέφια συντρίβει,
ΣΩΛΗΝΟΣ

«Η ίδια σκηνή. Πρωΐ. «Ολα τὰ τελάμια ἀνεβα-

σμένα. Ἀπὸ τὸν κῆπο ἔρχεται μυωρωμένη δροσιὰ μὲ

κελαδήματα πουλιῶνε. Ο ΓΙΑΝΝΗΣ κάθεται σὲ

τηβάνι ιρατώντας βιβλίο στὰ χέρια καὶ διαβάζοντας.

«Η PHNA οιμά στὸ τραπέζιο γάρβει ἀσπρόδονχα. Η

ΕΛΠΙΔΑ γιορτεῖ κάτι βάζα μὲ λουλούδια.

Η PHNA. Τότε πέθανε καὶ τὸ παιδί μας...

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ἀφίστε τα πιά!... Καὶ χτες καὶ

*) Κατατεί φύλλα 176, 177 καὶ 178.

(Μόλις τάντρικειο χάραξε στὸ πρόσωπό μου χνούδι) Σαρακηνὲ, κάλλοι μ' ἐστὲ, μ' ἐσένα, εἰδωλολάτρη, Σέρκεποι στὸν κατατρεμὸ κι ὄλοισι στὴ βούθεια. Πάω νὰ μ' ἀργάσῃ δὲ πόλεμος καὶ νὰ μὲ ψήσῃ ἡ

[φλόγα.

Καὶ σρίγγω τὸ πολεμικὸ σπαθὶ μὲ τόνα χέρι, Μὲ τἄλλο τὸ πανάγιο Σου τὸ κόνισμ' ἀγκαλιάζω, ΜΗΤΕΡΑ! Έσου θρησκευργὴ τοῦ Λόγου καὶ τῶν ὅλων! Έκεῖ στῆς "Αβύδος μπροστὰ τὸ πυρογωμένο κάστρο.

Καὶ μὲ τοὺς Ἰθηρίτες του, χιλιάδα διαλεμένου, Ποῦ πρῶτοι λογαριάζονται τοῦ κόσμου πεζομάχοι, Όλοι φηλοί, λαμπαδωτοί, τρανότερος κανένας, Σὰ νὰ τοὺς καλομέτρησε ζεπίτηδες δὲ Πλάστης, Παιδιά μὲ φτενοχέραγο τοῦ μουστακιοῦ τὸ χνούδι, Μὲ τὸ μαχαιρὶ στὸ δεξῖ, χέρια, κορμιά, ποδάρια, Θυμός, καὶ δορκή, καὶ ἀχράταγοι· καὶ χύμησε μὲ

[κείνους,

Μπροστά τους, καὶ ξεχώριζε σὲν ἔξις καπετάνιος, "Ισα" κατὰ τὸ Βασιλιά, μὲ τὸ ύψωμένο χέρι Τὸ σπαθοφόρο, ἀπάνου μου μήτε καιρὸ ποῦ χανει, Κ' ἔδειχνε πῶς μὲ γύρευε μὲ κεῖνο νὰ μὲ σκίσῃ, Κ' εἴτανε σὰν τὸ σύγνεφο ποῦ ἀγέρηδες τὸ φέρνουν Τρικυμιστοί, καὶ τράνταζε στὸ πέρασμάτου δὲ κάμπος. Καὶ τὸν περίμενα κ' ἔγω μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, Κ' εἴτανε τὸπλο μου ἄψυχο κι ἀδύναμο, κ' ἔν ἔλλο "Απάνου μου ὅπλο είχε ψυχὴ καὶ δύναμη είχε, καὶ

[εἴταν

Τόπλο ποῦ κρυφαγκάλιαζα μὲ τἄλλο μου τὸ χέρι, Τὸ κόνισμά Σου, ΠΑΝΑΓΙΑ, καὶ ἡ χάρη Σου,

[ΜΗΤΕΡΑ!

Κ' εἶδα τὸ Βάρδα τὸ Φωκᾶ, κι ἀγνάντεμα δὲν

[εἴταν

Μεσ' ἀπὸ μάτια ἀνθρωπινὰ, θῆμα καὶ ὄρμα εἴταν. Κ' εἶδα νὰ πέφτη ἀπὸ τάλογο μὲ μιᾶς δὲ καβαλλάρης, Σὰ χτυπητὸς ἀπὸ γυργὴ σαῖτα κι ἀστροπελέκι, Κι δὲ ἀλάβωτος κι δὲ ἀσκλάβωτος κατρακυλώντας,

[μπαίγνιο

Τῆς γῆς νὰ χαμοσέρνεται, κι ἀπάνου του ἔνας ὄχλο, Νὰ ραζεταίχτυπώντας τον καὶ κομματιάζοντας τον, Κ' ἔνα κουφάρι ἀκέφαλο στὴ λάσπη νὰ βουτίεται, Κ' ἐμὲ νὰ μοῦ προσφέρνεται κανίσκι ἔνα κεφάλι. Καὶ τὸν ὄχτρό μου χτύπησε χέρι αἴφαντο, καὶ τὸ

[εἶδα

Τὸ χέρι τάρχαγγελικό, τόδηγημένο χέρι, Τῶν οὐρανῶν ΚΥΡΑ, ἀπὸ Σέ. Καὶ ζέσπασες ψηλάθε Καὶ υπέρμαχη στρατήγισσα στυλώθηκες καὶ σκέπη Σκοταδερή καὶ φοβερή, ὅσο ἵλαρή χαράζεις

Κι δόσο γλυκειά, καθε φορὴ ποῦ δείχνεσαι κρατώντας Στὸν κόρφο Σου τὸν χραντο τὸ Βρέος, ὥ ΑΘΗ-

[ΝΑΙΑ!

Καὶ τὴν εἰκόνα Σου ἐννοιωσκ μέσ' στὸ δικό μου

[κόρφο

Νὰ παίρνη σάλεμα ζωῆς, νὰ γίνεται ψυχή μου.

Κ' ἔγω ἀπὸ τότε στέκομαι συλλογισμένος πάντα, Σὲ νὰ μὲ χτύπησες κ' ἐμὲ γιὰ πάντα ἡ ὥρα κείνη, Καθὼς χτυπάεις τὸ νυχτόκοπο ἀφρόντιστο νερχόδιας

[βρέπουν.

Σὲ νὰ θωρῷ τάθωρητα, σὲ νὰ μιλῶ μὲ ισχίους, Κ' εἶμαι ἀπὸ τότε ἀγέλαστος καὶ μυστικὸς καὶ

[στέκω

Σὲ μαζωμένος μέσα μου καὶ τυλιχτὸς μ' ἐμένα, Καὶ σὲ νὰ ὑποψιάζομαι τὰ πάντα διλόγυρά μου.

Κ' εἶναι μακρὶ τὸ πεῖσμα μου, πέρτει κακικὴ ἡ ὥρ-

[γή μου.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

DELENDΑ CARTHAGO!

Καθὼς γύριζα τὶς προσάλλες μερικὰ χωριά τῆς Θράκης δυὸ πράματα μοῦ κάνανε μεγάλη ἐντύπωση—οἱ θύλοι τοῦ Ήρακλέα κ' ἔνα κουτί σπίρτα.

Τὰ χωριά ἔχουνε σκολειά, τὰ σκολειά δισκάλους κ' οἱ δασκάλοι τὶς φυλλάδες τους. Στὶς φυλλάδες πάλι διλούνα γιὰ τὸ μακαρίτη τὸν Ήρακλῆ πολυλογοῦνε καὶ γ' κύτο κ' οἱ δασκάλοι ἀπὸ κεῖδε βγαίνουνε. Τὸ πρόγραμμα τὸ σκολικό—καθὼς φαίνεται—μόνο ισαμε τὴ μυθικὴ ἐποχὴ κατορθώνει νὰ φτάσῃ κι δὲ δασκάλος πιστὸς στὸ σοφὸ τὸ κείμενο δὲν ἔνος νὰ ξεκουνίσῃ, νὰ λοξέψῃ ἀπὸ τὰ γραμμένα. Ἀπὸ τὸν Ήρακλῆ καὶ κάτω Ιστορίας δὲν ὑπάρχει, χάνεται ἡ Ζωή. Καὶ γ' αὐτὸς τοὺς προϊστορικοὺς αὐτοὺς ζήθους κοπανίζουν διλογερνίες τὰ παιδιά. Καὶ παντοῦ.

Εαναθυμούμας τώρα τὰ χωριάτικα σκολειά ποὺ εἶδα, τὰ φτωχικά, μὲ τὰ παλιὰ θραύα τὰ σαρκοφαγωμένα καὶ τοὺς φαγισμένους τούχους διόπου ζεθωριάζει κρεμασμένος κανένας κουρελιάρης χάρτης γεμάτος πράσινες θάλασσες καὶ στερείς καρδιές, της παντού.

Η ΕΛΠΙΔΑ. Καὶ σκουλικιασμένος ὁ κορμός της; (Εαναπαίρνοντας τὸ βιβλίο στὰ χέρια διαβάζει ἀπὸ μέσα του). Η PHNA (φάβοντας). Σοῦγραφα, καλότυχε σοῦ ξανάγραψα... Τι φταιω ἔγω; Εμαθη πῶς βρίσκουνταν στὸ Τρίστι. Σοῦ γράφω πῶς δὲ μοῦ ἀπειρόφες μου μ' ἐδιώξεις ἐπὸ τὸ σπίτι· δὲ μοῦ ἀπαντάς. Σοῦγράφω μέτερ τὸ σπίτι· δεκαπέντε μέρες πῶς μῆδελψε καὶ τὸ φωμά· τὸ ίδιο. Αρρωσταίνει δὲ Μῆτρος· σοῦ γράφω τοιμουδικ. Τὸ παλὶ ὄσο πήγανε καὶ βάραινε. Σοῦ τὰ γράχω μὲλα· λυπήσου μας, Γιάννη, μὴν ἀφίσεις νὰ πεθάνεις ἔνα διυχρονιστικό παιδί, τὰ